RETROSPECTIVĂ ŞI PERSPECTIVĂ OLIMPICĂ DE IARNĂ

DIN PĂCATE, PATINAJUL ROMÂNESC MAI ARE DE STRĂBĂTUT UN DRUM LUNG PÎNĂ LA AFIRMAREA INTERNAŢIONALĂ

În contextul general al slabelor rezultate obţinute de sportivii români la ultima „Olimpiadă albă", de la Sapporo, patinajul artistic n-a putut să se situeze la nivelul mediu al acestui sport, rămînînd, după cum se ştie, prin campionul ţării, juniorul György Fazekaş, pe ultimul loc al clasamentului la „simplu bărbaţi". Acordînd o circumstanţă din cauza împrejurării nefavorabile care l-a obligat pe debutantul nostru olimpic să patineze a doua parte a programului său liber fără a fi în plenitudinea forţelor fizice, constatăm totuşi că programul acestuia atît la „europene" şi mai ales la Sapporo n-a avut, în pofida antrenamentului şi dorinţei de afirmare, conţinutul şi valoarea care să pretindă un clasament mai bun, o infiltraţie în eşalonul mijlociu al patinajului artistic mondial.

Problema calităţii şi virtuozităţii programului reprezentantului nostru nu poate fi privită ca un caz izolat, ci ca o reflectare a nivelului la care a ajuns patinajul nostru artistic după ani de eforturi individuale şi colective. Cerinţa nerealizată la Sapporo, aceea de a reuşi o integrare în eşalonul primilor 10—15 patinatori din lume, se încadrează în ansamblul general de rezultate modeste, pe care şi alţi reprezentanţi români le-au trecut în palmares, de la primele lor apariţii pe gheaţa marilor concursuri internaţionale. După ani de zile de eforturi ei rămîn în postură de debutanţi, fără pretenţii la vreun loc fruntaş, sau măcar mediu.

Iată de ce am considerat necesar să ascultăm o serie de opinii autorizate, la începutul unui drum mai lung de dezbatere a problemelor patinajului românesc, artistic şi de viteză, sporturi care, sîntem convinşi, vor putea da în viitor reprezentanţi de seamă în circuitul internaţional.

Valeriu Marchievici *îşi spune cuvîntul, asistat de* Fl. Gămulea *şi* Dan Lăzărescu.

INSTRUIRE NECORESPUNZĂTOARE

REZULTATE PE ACELAŞI CALAPOD

Realitatea logică, obiectivă, că acest rezultat de la Sapporo nu este un singur caz particular, izolat de nivelul general al patinajului românesc, a apărut, încă din primele luări de cuvînt la masa rotundă. Să recapitulăm, în scurte note stenografice, cele spuse de unul dintre participanţi, tov. **Valeriu MARCHIEVICI,** arbitru internaţional : **„Slujim o disciplină sportivă care, mai mult decît oricare alta, necesită o lungă dezvoltare în timp. În patinaj, progresele se fac încet şi sînt cîştigate pas cu pas. În 6—7 ani, abia dacă poţi aprecia că un patinator, care a fost iniţiat în acest sport la vîrstă fragedă, a meritat sau nu investiţiile de instruire şi activitate (antrenamente, concursuri, tabere etc.) făcute. De multe ori, îţi dai seama numai tîrziu că sportivul în care ţi-ai pus speranţe este, de fapt, nemultumit, sau s-a plafonat definitiv."**

● În 1968, la C.E. de la Västeras, campioana republicană ELENA MOIŞ se clasa pe locul 21 (din 25 de concurente). În proba de figuri libere, ea era clasată pe locul 16, lăsînd în urmă — printre altele — pe Rita Trapanese, Patricia Dodd, Frances Waghorn, Sylvaine Duban.

● În 1969, la C.E. de la Garmisch Partenkirchen, Elena Moiş se clasa pe locul 23 (din 23 de concurente).

Evident, problema selecţiei în patinaj este deosebit de dificilă. Dar, poate, ea devine cu atît mai dificilă în condiţiile existente la noi, aşa cum remarca, mai departe, în mod just, interlocutorul nostru : **„Este greu să alegi patinatori buni cînd n-ai o bază de masă, iar noi nu avem. Din pricină că patinajul este un sport care cere eforturi şi sacrificii de timp — de multe ori rămîn în activitate doar acei sportivi care au sprijin efectiv, mai cu seamă de la părinţi. Aceşti părinţi, care nu o dată au adus servicii importante dezvoltării acestui sport, se transformă, alteori, nejustificat, în antrenori şi arbitri ai copiilor lor, interferindu-se în procesul de instruire. Mulţi antrenori rămîn supuşi influenţelor acestor părinţi, influenţe ce se dovedesc, uneori, negative. Toate acestea grevează asupra pregătirii sportivilor, ca şi asupra întregii activităţi în patinaj."**

Lipsa de autoritate a antrenorilor noştri nu este, însă, şi un semn de slabă calificare a acestora ? Iată ce opinează tov. V. Marchievici, la acest punct :

„Este absolut necesar ca patinatorii din lotul republican să fie pregătiţi de un antrenor străin. Avem nevoie de un asemenea antrenor, care să lucreze cu sportivii de vîrf, precum şi cu antrenorii noştri, aceştia din urmă avînd numai de cîştigat dintr-un asemenea schimb de experienţă. Au mai avut loc, la noi, astfel de acţiuni, dar pe o perioadă de timp scurtă, simple vizite ale specialiştilor de peste hotare. O activitate mai îndelungată, de un an cel puţin, pe patinoarele noastre ale unui antrenor din străinătate, de preferinţă din U.R.S.S., ar remedia multe din lipsurile semnalate". În continuare, vorbitorul a arătat că acum, cînd numărul patinoarelor artificiale creşte cu fiecare an, se resimte tot mai mult lipsa unor cadre calificate de antrenori şi instructori. Încă o problemă care va trebui rezolvată, în viitor. Totodată, se impune un sprijin mai efectiv al organelor de resort acordat patinajului, de prea multe ori pus în urma hocheiului, cînd este vorba de a se acorda mijloacele materiale (gheaţă, în primul rînd...) necesare unei activităţi corespunzătoare.

PATINAJUL DE VITEZĂ NEGLIJAT

DEŞI S-AR FI CONSACRAT MAI RAPID

Ceea ce ni s-a spus, ca punct de plecare, în domeniul patinajului artistic, pare a fi perfect valabil şi pentru patinajul de viteză. Aşa rezultă din cuvîntul ing. **Dan LĂZĂRESCU,** maestru al sportului : **„Copiii care păşesc pentru prima oară pe patinoar, nu beneficiază de o iniţiere corectă. Instruirea şi — implicit — selecţia, sînt deficitare la noi. Pornim greşit la drum, încă de la început. Pentru a avea cadre calificate în patinaj, este absolut necesar să fie îmbunătăţită activitatea catedrei de specialitate la I.E.F.S.**

O a doua problemă, care creează dificultăţi din start activităţii în acest sport — a continuat vorbitorul — **este lipsa orelor pe gheaţă, ceea ce se resimte la toţi patinatorii noştri, artişti sau vitezişti. Patinajul cere multe ore pe gheaţă, în unele perioade de vîrf, chiar 6—8 ore zilnic pentru fiecare sportiv. La noi, cu împărţirea programului la patinoar, între antrenamentele sectoriilor de patinaj, cele de hochei, ca şi patinajului public, este greu să obţii minimul necesar de timp pentru o pregătire corespunzătoare. Nu se poate face o treabă bună, aşa..."**

Desigur, discutînd despre patinajul viteză, nu s-a trecut peste acel punct nevralgic, care este absenţa unei piste artificiale, a acelui „inel de gheaţă" cu calitate (şi existenţă...) constantă, nesupus intemperiilor. Rezultatele modeste ale viteziştilor noştri sînt datorate, în bună măsură, lipsei de pregătire necesară, de durată, pe gheaţă. Este ceea ce nu uită să ne reamintească Dan Lăzărescu şi cu această ocazie, deşi tema este prea bine cunoscută : **„Cînd vom beneficia de o pistă artificială de viteză, putem să luăm în obiectiv şi pregătirea unei participări la Olimpiadă. Deşi chiar acum, la Sapporo, s-ar fi putut încerca obţinerea unui rezultat mediu, cu Victor Sotirescu. Acesta a coborît sub baremul olimpic cu un timp foarte bun (2:13,9) pe 1500 m şi cu acest rezultat s-ar fi putut clasa în jurul locului 20, pe pista olimpică de la Makomanai.**

Desigur, însă, după cum ştim prea bine, pista artificială de viteză — condiţie sine qua non pentru afirmarea internaţională — rămîne, pentru moment, în stadiul de deziderat, la noi. Dar chiar în aceste condiţii, de insuficientă dotare materială, cred că am greşit punînd accentul pe pregătirea cadrelor din patinajul artistic, în detrimentul celui de viteză, deoarece pregătirea viteziştilor se face mai uşor, chiar pe uscat. În general — în orice fel de condiţii — este mai lesne să creşti patinatori de viteză. Atunci, de ce am planificat mereu numai patinatori artistici pentru participarea la Olimpiadă şi mari concursuri internaţionale ?"

Iată o întrebare interesantă, la care am fi dorit şi un răspuns explicit de la cei de faţă, dar nu l-am obţinut...

MULTE ELEMENTE TALENTATE

S-AU ÎNDEPĂRTAT DE PATINOAR

Au fost — de altfel — şi alte întrebări puse de redactorii noştri de specialitate, dornici de a lărgi orizontul discuţiilor purtate la masa rotundă. Una dintre acestea se referea la lipsa evidentă a unei continuităţi în creşterea cadrelor de patinatori. Mai exact, ceream să ştim ce s-a întîmplat cu o serie întreagă de patinatori talentaţi, fete şi băieţi, care au „dispărut" de pe gheaţă, foarte curînd după ce obţinuseră primele galoane de consacrare.

Solicitaţi să ne dea lămuriri, în această problemă, atît secretarul federaţiei de specialitate, prof. **Florin Gămulea,** cît şi tov. **V. Marchievici,** au dat răspunsuri puţin concludente, în majoritatea cazurilor nominalizate, ce le-am prezentat. Ni s-a spus că unii patinatori au avut hepatită (şi au abandonat activitatea...), cum este cazul fostului campion **Mihai Stoenescu,** alţii ca **Cristina Patraulea, Crenguţa Cumbari** sau **Imola Saivart** — au abandonat fără motiv, iar **Sandu Dragoş** (şi încă cîţiva) au devenit din cale afară de nedisciplinaţi. Pentru aceştia din urmă, vinovaţi sînt, zicese, părinţii...

Dacă aşa stau lucrurile, am mai fi întrebat cum şi-au îndeplinit atunci sarcinile educative toţi acei tehnicieni-antrenori, instructori, arbitri etc. — care au în grijă cadrele de sportivi tineri incluşi în activitatea de patinaj. Dar federaţia de specialitate ? Fără îndoială, răspunsul ar fi plutit, de asemenea, în vag.

GENERAŢIA PRIMULUI PATINOAR ARTIFICIAL

FĂRĂ BILANŢ CANTITATIV ŞI CALITATIV

La acest din urmă subiect, un cuvînt mai hotărîtor pare să fi încercat a exprima prof. **Victor NEAGU,** antrenorul secţiei de patinaj artistic a clubului Dinamo Bucureşti : **„Cînd ne-am fixat ca obiectiv de performanţă participarea la marile concursuri, s-a avut în vedere faptul că proba feminină ne-ar fi mai uşor accesibilă. Iată de ce s-a insistat, la început, mai mult în formarea unor patinatoare, decît a băieţilor sau a perechilor. Speranţele ne-au fost, însă, înşelate, deoarece primele participări, la campionatele europene, s-au soldat, pentru reprezentantele noastre, cu ultimele locuri în clasament. Mai aproape de năzuinţele noastre s-a arătat, totuşi, tînăra Beatrice Huştiu, care a progresat de la an la an, dar ea şi-a întrerupt activitatea, în condiţiile ştiute. Acum, această sportivă revine pe gheaţă, după expirarea suspendării, dar nu se ştie cine o va antrena. N-ar fi bine ca ea să aibă aceeaşi soartă ca Doina Mitricică, o altă patinatoare talentată, care de un an de zile este lipsită de asistenţa unui antrenor cu calificarea necesară pregătirii unui participant la concursurile de cea mai mare anvergură ?"**

La acestea din urmă intervine secretarul F.R.P., prof. Fl. Gămulea, precizînd că Doina Mitricică, este — în ultima vreme — antrenată de Marcel Comănici, fostul nostru campion de patinaj artistic.

Am intervenit şi noi întrebînd pe antrenorul Victor Neagu, care dintre sportivii cu care şi-a început activitatea — în primii săi ani de antrenorat — a ajuns la nivelul cerut participării la concursuri peste hotare. Interlocutorul nostru n-are exemple concrete la această temă, dar motivează prin faptul că secţia cu care şi-a început activitatea, cea a clubului Steaua, a fost desfiinţată pe parcurs, el trebuind să la totul de la început, primind în antrenament alţi sportivi tineri. Poate — în cazul antrenorului Victor Neagu — scuza să fie valabilă, dar este o constatare generală evidentă, aceea că nici unul dintre patinatorii, care au debutat în activitate odată cu fondarea patinoarului artificial „23 August", acum mai bine de un deceniu, n-au reuşit să depăşească nivelul mediocrităţii pe plan internaţional.

ARBITRAJUL, PROBLEMĂ SPINOASĂ,

NU-I OBSTACOL DE NEÎNLĂTURAT

Totuşi — mulţi sau puţini, buni sau slabi — cînd aceşti patinatori ai noştri ajung să se confrunte cu adversari de peste hotare, cum se comportă ei ? La acest subiect, un răspuns autorizat ne dă arbitra internaţională **Irina MINCULESCU,** fostă campioană naţională, membră a biroului F.R.P. :

„Patinajul artistic, ca orice sport în care clasificarea se face pe baza aprecierilor personale ale arbitrilor, este supus, inerent, unor criterii subiective. Iată de ce este foarte greu pentru un debutant — mai ales atunci cînd provine dintr-o ţară fără tradiţie deosebită în sportul gheţii, ca a noastră — să se afirme de la început cu un rezultat care să-l impună atenţiei. Mai curînd, el suportă un handicap de puncte, pe care arbitrii străini i-l impun cu bună ştiinţă, în scopul de a promova, în schimb, pe propriii lor concurenţi, aflaţi în întrecere. Astfel, oricît de talentaţi ar fi fost patinatorii pe care ţara noastră i-a prezentat la marile campionate, Olimpiade inclusiv, cu greu ei ar fi putut să se situeze mai sus în clasament.

Personal, consider că la întrecerile de la Sapporo, după valoarea ce i-o cunosc, György Fazekas ar fi trebuit să obţină un loc mai bun, pînă la al 10-lea, în proba de figuri obligatorii. Pentru mine este de-a dreptul de neînţeles ca el să fie clasat, la obligatorii, în urma concurentului japonez şi a celui austriac. După cum este curios ca, la figurile libere, unul dintre arbitri să-i acorde campionului japonez 5,5, iar reprezentantului nostru cu un punct şi ceva mai puţin — 4,3 !

Fără nici o îndoială, arbitrajul în disciplina noastră suferă de subiectivism. Remediile sînt greu de găsit. Ele, însă, nu pot fi în nici un caz acelea încercate o dată de noi, cînd am invitat arbitri străini la campionatele republicane. Nu ne-a fost greu să observăm, imediat, mai apoi, că şi în aprecierile arbitrilor invitaţi şi-a făcut loc o destul de ridicată doză de subiectivism..."

Care ar fi remediul pentru a evita acel „zid" advers, care se ridică în faţa tinerilor noştri concurenţi la concursurile de peste hotare ? Arbitra Irina Minculescu opinează astfel : **„Să încercăm a promova mai mulţi arbitri internaţionali, care să obţină dreptul de a arbitra la campionatele mondiale, europene şi Jocuri Olimpice. Pînă acum, numai eu şi colega mea Vera Curceag am arbitrat la mondiale şi europene. Prezenţa unui arbitru român în juriile mondialelor sau europenelor, constituie totdeauna un stimul, cel puţin psihologic, pentru concurenţii din ţara noastră".**

O completare la acest subiect are antrenorul **Victor NEAGU : „La noi s-a făcut constant o greşeală, anume aceea de a încerca imediat participarea la campionatele cele mai mari. Un patinator tînăr trebuie mai întîi rodat, de-a lungul mai multor sezoane, în concursurile de mai mică anvergură şi apoi să-şi facă debutul la campionatele europene şi mondiale. Dar noi, antrenorii, n-am prea avut cuvînt cînd era vorba de a alege concursurile la care să ne trimitem sportivii".** Idee preţioasă — după părerea noastră — care nu trebuie, însă, interpretată greşit. Ştim, prea bine, că unii antrenori doresc să participe numai la concursuri slabe, acolo unde pot obţine locuri mai înalte. Or, nu prezenţa pe podium în concursurile de la Zagreb, Sofia sau Varşovia, ne-a ajutat să ne facem o idee precisă despre valoarea patinatorilor noştri. Mai bine, am arăta de ce nu s-a instalat în pregătirea şi rodarea în concursuri a unei serii întregi de patinatori talentaţi, care promiteau performanţe şi care au „dispărut" pe parcursul scurtei lor cariere. Au rămas pe gheaţă, în schimb, alţii, mediocri, dar perseverenţi, promovaţi nu atît prin propria lor valoare, ci datorită lipsei de adversari.

MĂSURI ŞI DEZIDERATE PENTRU

REZOLVĂRI URGENTE ŞI EFICACE

Şi acum, cuvîntul aparţine secretarului general al Federaţiei române de patinaj, prof. **Florin GĂMULEA,** care prezintă un material informativ larg şi documentat. Din acesta a trebuit, din motive de spaţiu, să reţinem doar ideile principale, care fac — de altfel — o bună sinteză a întregii probleme :

„În ţara noastră, patinajul are o veche tradiţie. Aniversăm, în această iarnă, împlinirea a 100 de ani de la prima activitate organizată în patinaj pe teritoriul ţării noastre şi, totodată, o jumătate de secol de la fondarea federaţiei române de specialitate. Cu toate acestea, despre un început de performanţă în sportul pe patine, la noi, se poate vorbi numai după ce au fost date în folosinţă primele patinoare artificiale. În 1958 a fost construit patinoarul artificial „23 August", iar astăzi dispunem de zece asemenea patinoare, dintre care două acoperite. Numărul lor va creşte în anii prezentului cincinal, pînă la 20. Totodată, nu trebuie uitat, însă, că patinajul vizează nu dispune încă de o pistă artificială şi darea ei în folosinţă este prevăzută abia pentru anul viitor. În afara patinoarelor artificiale, este necesar să se acorde atenţie ca, în funcţie de posibilităţile materiale locale, de condiţiile atmosferice, să se amenajeze, în acelaşi timp, şi cît mai multe patinoare naturale.

În raport cu creşterea bazei materiale şi îmbogăţirea activităţii de masă, trebuie luate cele mai eficiente măsuri pentru crearea unor secţii de patinaj artistic şi de viteză, în cadrul cărora să poată fi efectuată, în bune condiţii, activitatea de performanţă. În prezent, numărul secţiilor este foarte mic (10 artistic ; 12 viteză) încadrate cu foarte puţini antrenori (în total 17), iar altele lipsite complet de antrenori sau instructori. Sînt probleme în direcţia finanţării acestor secţii, care uneori nu pot asigura nici măcar plata chiriei pe gheaţă, la patinoare. Toate acestea sînt motive pentru care numărul patinatorilor din secţiile de performanţă rămîne foarte mic (în jur de 200), ei concentrîndu-se mai mult la probele individuale de patinaj artistic, necesitînd preocupare pentru proba de perechi şi dans pe gheaţă, tot atît de importante.

Campionul român G. FAZEKAS a obţinut următoarele locuri în proba individuală masculină a campionatelor europene, în ultimele patru ediţii :
1969 — locul 23 (din 23) ;
1970 — locul 22 (din 23) ;
1971 — locul 18 (din 22) ;
1972 — locul 18 (din 23).

Slabele rezultate obţinute în concursuri se pot explica şi prin faptul că atît patinajul artistic cît şi cel de viteză nu au o bază sportivă proprie unde să se desfăşoare pregătirea loturilor, aşa cum s-a asigurat pînă acum la majoritatea celorlalte discipline sportive. Propunerea federaţiei noastre ca patinajul artistic să fie centralizat la Braşov pe noul patinoar artificial acoperit, ce se va construi în 1973, iar patinajul viteză să se concentreze la Bucureşti, pe viitoarea pistă artificială, trebuie neapărat luată în consideraţie. În aceste centre ar putea fi, eventual, comasaţi toţi sportivii cu perspective, la o singură unitate şcolară, specializată, aşa cum se face şi în alte ţări.

Rămînerea în urmă la aceste discipline sportive, cu pondere deosebită la Jocurile Olimpice de iarnă — la care se pot ataca în total 36 de medalii şi tot atîtea locuri fruntaşe precum şi 156 de medalii anual la campionatele europene şi mondiale — ar putea fi recuperată în următorii 4—5 ani, în cazul în care vor fi luate unele măsuri prin care să se impulsioneze rapid dezvoltarea celor două ramuri ale patinajului. Iată-le, mai jos, sintetizate în cîteva puncte :

1. Îmbunătăţirea activităţii de masă ;

2. Consolidarea secţiilor de performanţă şi înfiinţarea de noi secţii ;

3. Acordarea unor norme sporite de antrenori şi finanţarea corespunzătoare a secţiilor :

4. Rezolvarea problemelor legate de materialele sportive necesare acestei activităţi ;

5. Înfiinţarea unor baze proprii pentru pregătirea loturilor republicane ;

6. Construirea pistei artificiale de patinaj viteză la Bucureşti şi subvenţionarea, de către C.N.E.F.S., a proiectului acestei piste ;

7. Măsuri pentru perfecţionarea cadrelor tehnice ;

8. Înfiinţarea şi finanţarea unor centre de copii (4—5 centre) ;

9. Acordarea, în viitor, federaţiei a unui buget corespunzător pentru o activitate susţinută ;

10. Crearea premiselor necesare formării unei şcoli româneşti de patinaj artistic şi viteză, proprii condiţiilor de dezvoltare şi practicare a patinajului în ţara noastră.

● La J.O. de iarnă de la Grenoble, în 1968, BEATRICE HUŞTIU (cea mai tînără participantă la „Olimpiada albă") obţinea locul 29 (din 31), fiind clasată a 20-a la proba liberelor, în care lăsa în urmă pe Rita Trapanese, Sonja Morgenstern, Charlotte Walter.

● La C.E. de la Göteborg, în 1972, învinsele Beatricei Huştiu de acum patru ani erau astfel clasate : 2. Rita Trapanese (medalie de argint) ; 3. Sonja Morgenstern (bronz) ; 6. Charlotte Walter.

Arbitra Irina Minculescu *şi antrenorul* Victor Neagu — *doi dintre specialiştii care urmăresc pas cu pas pe performerii gheţii.*

ÎNTRECERILE AVIATICE DIN... SUBTERAN

MODELISM

● NICOLAE BEZMAN—campion republican. ● VOINŢA Tg. Mureş locul I pe echipe

Patru lovituri în clopotul de la gura minei — semnalul de coborîre — şi vechiul lift plonjează cu noi spre măruntaiele pămîntului. Prin toboganul întunecos al puţului, curentul de aer aduce iz pătrunzător de sare. Cîteva zeci de secunde şi stopăm. Ni se deschide. Pătrundem în imensa galerie — cea mai veche de la Slănic Prahova — cu bolţi uriaşe, de templu oriental, ornamentate în alb, cenuşiu şi negru şi scăldate de luminile neonului. Aici, în acest univers subteran, s-au desfăşurat, timp de trei zile, întrecerile campionatelor republicane de micromodele, la care au participat un neobişnuit de mare număr de sportivi din întreaga ţară.

După mai bine de 15 ani de competiţii, după cîteva întîlniri internaţionale şi un campionat mondial, micromodelismul nostru a ajuns la maturitate, astfel că ediţia din acest an a republicanelor a fost abordată, încă de la primul start, cu o seriozitate demnă de nişte performeri de talie mondială. Conducerea întrecerilor a fost luată de prof. **Otto Hints,** Voinţa Tg. Mureş, dar un întreg pluton de concurenţi, seniori şi chiar juniori, l-au urmat la diferenţe minime de timp. La startul al II-lea escadrila aeronavelor evolua chiar sub tavan, la 50—60 m înălţime, ca un stol de berze filmate cu încetinitorul.

Cel mai bun timp realizat — 26:22 — aparţinea lui **Nicolae Bezman,** de la Oţelul Galaţi. Startul al III-lea, al IV-lea şi al V-lea au fost dominate, însă, de sportivii din Tg. Mureş — Vasile Nicoară şi Ştefan Botoş. Era greu de presupus, totuşi, între cine se vor împărţi primele trei locuri în clasament. Din cele şase lansări regulamentare doar două, cele mai bune, sînt luate în consideraţie. Lupta se ducea între concurenţii de la Voinţa Tg. Mureş şi cei de la Oţelul Galaţi, urmaţi de tînăra echipă Politehnica Bucureşti, condusă de cunoscutul constructor **Aurel Popa.** După lansarea a V-a, toată lumea îl vedea pe Vasile Nicoară campion cu 28:03 în startul trei şi 27:43 min. în startul al V-lea. Dar iată că Nicolae Bezman, solicitînd tot ce putea da motorul de cauciuc al modelului său, a realizat în startul VI 29:51 cel mai bun timp al concursului. Şi Bezman a cîştigat, după o îndelungată activitate, titlul de campion republican pe 1972 (56:33) urmat de Vasile Nicoară (55:46), Ştefan Botoş (55:22), Aurel Popa, Politehnica Buc. (53:05) şi Aurel Morariu, Voinţa Tg. Mureş (50:57).

La juniori, primele trei locuri au fost ocupate de : Eugen Curea (Oţelul Galaţi), campion republican 44:29, Marcel Iridon (Voinţa Tg. Mureş) 44:07, Firel Stamate (Oţelul Galaţi) 26:53.

Întrecerile de micromodele de la Slănic-Prahova au constituit un valoros test în vederea concursului internaţional care va avea loc aici, în luna mai.

Viorel TONCEANU

BASCHET

(Urmare din pag. 1)

Rezervele îşi spun cuvîntul

„Cupa 16 Februarie"), observăm, însă, că antrenorul emerit Sigismund Ferencz utilizează în egală măsură toate jucătoarele înscrise pe foaie (12 la meciurile din Capitală, 10 la cele din provincie), fără a manifesta vreo preferinţă, indiferent de experienţa sau renumele echipierelor. Cum a ajuns la acest lucru ? În primul rînd, prin ridicarea valorică a celor considerate rezerve, prin stimularea dorinţei acestora de a juca în prima formaţie. În al doilea rînd (de fapt, acesta este ţelul nemărturisit dar vizibil al spreciatului antrenor), prin adoptarea ca sistem de bază a presingului, apărare modernă care solicită o excelentă pregătire fizică, tehnică şi tactică şi un lot omogen. Nu vrem să anticipăm, dar credem că vom vedea Rapidul practicînd acel joc modern despre care se aud multe, care este foarte apreciat în discuţii, dar prea puţin cunoscut şi aplicat în ţara noastră.

PLOAIE DE FAULTURI TEHNICE !

În ciuda avertismentelor repetate şi a severităţii crescînde a arbitrilor, jucătorii şi, din păcate, unii antrenori continuă să comenteze şi să conteste vehement (şi chiar în mod nesportiv) deciziile cavalerilor fluierului. Duminică, la începutul reprizei secunde a partidei dintre Dinamo şi Politehnica Bucureşti, antrenoarea Stela Rusu i-a apostrofat pe arbitrii M. Aldea şi G. Dutka (ambii s-au achitat bine de o misiune foarte dificilă) strigîndu-le : **„Furaţi ca în codru !"** ; în jocurile Voinţa Braşov — A.S.A. Cluj şi Steaua — Rapid, Agneta Dumitru (Voinţa), Tarău, Oczelak (Steaua) şi Cr. Popescu (Rapid) au protestat în repetate rînduri. Toţi aceştia au fost sancţionaţi cu fault tehnic. Probabil, însă, că unii (cei cu atitudine jignitoare şi recidiviştii) vor fi chemaţi şi în faţa Comisiei de disciplină pentru a răspunde de faptele lor. Ca şi săptămîna trecută, ne întrebăm : cît va trebui să treacă pentru ca toţi antrenorii şi jucătorii să-şi stăpînească nervii, pasiunile, subiectivismul, să se preocupe de comportarea lor tehnică şi să nu-i „arbitreze" pe arbitri ? Oare intransigenţa celor desemnaţi să asigure buna desfăşurare a întrecerilor, prejudiciile aduse individual şi întregii echipe, nu sînt argumentate suficient pentru a tempera ieşirile sancţionate de regulament ?

REZULTATE, DIVIZIA B

Prima etapă a turului III, **MASCULIN:** Sănătatea Satu Mare — Sănătatea Aiud 127—25 (60—12), Voinţa Zalău — Voinţa Tg. Mureş 68—67 (37—30), Crişul Oradea — Politehnica Braşov 59—72 (34—45), Ştiinţa Petroşani — Universitatea Craiova 49—45 (27—24), Constructorul Arad — Ştiinţa Mediaş 72—53, C.S.M. Iaşi — Politehnica Iaşi 70—74 (35—33), Farul Constanţa — Rapid C.F.R. Galaţi 122—62 (57—32), Universitatea Bucureşti — Voinţa Ploieşti 73—64 (40—25), Comerţul Tîrgovişte — P.T.T. Bucureşti 99—129 (46—54) ; FEMININ : Rapid Deva — Ştiinţa Şt. Gheorghe 50—37 (20—11), Voinţa Tg. Mureş — Pedagogic Tg. Mureş 81—40 (41—12), Voinţa Oradea — Crişul II Oradea 58—37 (32—18), Foresta Arad — Universitatea Craiova 93—41, Metalul Salonta — Medicina Timişoara 51—40 (27—20), Sănătatea Ploieşti — Voinţa Constanţa 32—59 (17—29), I.E.F.S. II — Progresul Bucureşti 55—38 (24—16), Olimpia Bucureşti — Voinţa Bucureşti 33—49, Universitatea Bucureşti — Arhitectura Bucureşti 50—69 (23—31).

— SCHI —

MARAMUREŞ — UN CENTRU AL SĂRITURILOR DE LA TRAMBULINĂ ?

Pe trambulina mare de la Borşa s-au disputat, în urmă cu cîteva zile, mai multe concursuri destinate schiorilor specializaţi în această disciplină. Nu vom face, de astă dată, o analiză a întrecerilor, a comportării săritorilor sau a calităţii trambulinei, ci vom reda o discuţie pe care am avut-o cu **preşedintele CJEFS Maramureş, tov. Ioan Pop,** în legătură cu perspectivele sporturilor de iarnă în acest judeţ.

— V-aţi gîndit, ţinînd cont de excelentele condiţii naturale de care beneficiază staţiunile Borşa şi Mogoşa, să creaţi în judeţul dv. un puternic centru destinat sporturilor de iarnă ?

— Fără discuţie. Am şi trecut la lucru, încă de acum un an, înfiinţînd mai multe centre de iniţiere în schi, amenajînd pîrtii noi şi organizînd tot mai multe competiţii, mai ales la nivelul juniorilor, acum în număr de 250 legitimaţi. În privinţa celor două staţiuni, dorim să le modernizăm cît mai curînd, prin instalarea unor tele-cabine şi a unor schi-lift-uri, precum şi prin mărirea capacităţii de cazare. Vom solicita, apoi, federaţiei de specialitate ca aceste două complexe sportive de iarnă să fie cuprinse cît mai des în calendarul intern şi internaţional, gîndindu-ne că prin aceasta vom angrena şi mai mulţi tineri în practicarea schiului.

— Dispuneţi de unica trambulină (practicabilă) de dimensiuni mari din ţară şi totuşi, nu aveţi nici un săritor ! Care este explicaţia ?

— Explicaţia stă în faptul că avem o singură trambulină — şi aceasta de dimensiuni mari. Ne lipsesc trambulinele mici, trambulinele-şcoală pe care să se poată iniţia şi pregăti viitorii săritori, aşa că a fost imposibil să ne formăm sportivi în aceste condiţii. Ne-am propus, însă, să amenajăm trei trambuline-şcoală şi să organizăm cursuri speciale de iniţiere în sărituri. Vrem — şi de fapt acesta este visul nostru — ca judeţul Maramureş să devină un centru specializat în săriturile de la trambulină. Tocmai de aceea am solicitat federaţiei de specialitate toată documentaţia necesară pentru amenajarea trambulinelor mici, precum şi cadre specializate (antrenori, instructori şi foşti sportivi). La noi în Maramureş oamenii iubesc sportul şi în special pe cel de iarnă, fiind dornici de rezultate cît mai bune. Dorim, deci, să ducem cît mai grabnic la sfîrşit aceste acţiuni.

Horia ALEXANDRESCU

PATINAJ ARTISTIC

ÎNTRECERILE FINALE

Întrecerile finale ale campionatelor republicane de patinaj artistic pentru juniori şi junioare sînt programate în zilele de 1, 2 şi 3 martie, la patinoarul acoperit „23 August" din Capitală. Finalele seniorilor se vor disputa în cursul lunii aprilie, la date ce vor fi stabilite ulterior.

volei

REZULTATE DIN DIVIZIA B

În campionatul diviziei secunde s-au înregistrat următoarele rezultate :

MASCULIN : Silvania Ş. Silvaniei — Explorări B. Mare 1—3, Electroputere Craiova — Corvinul Hunedoara 3—2, C.F.R. Cluj — Ind. Sîrmei C. Turzii 1—3, Politehnica Braşov — Alumina Oradea 3—0, Voinţa Arad — A.S.A. Sibiu 3—1, Medicina Bucureşti — Aurora Bucureşti 3—1, Electra Bucureşti — Voinţa Bucureşti 3—1, Relonul Săvineşti — Vagonul Ploieşti 3—0, Farul Constanţa — Locomotiva Bucureşti 1—3.

FEMININ : Drapelul roşu Sibiu — Universitatea Craiova 0—3, Universitatea Iaşi — Viitorul Bucureşti 3—2, Sănătatea Tîrgovişte — Corvinul Deva 1—3, Voinţa Zalău — Universitatea Cluj 0—3.

CORESPONDENŢI : **M. Bonţoiu, T. Costin, I. Pocol, M. Avanu, C. Gruia, I. Ionescu, I. Ioana**

lupte

ŞEDINŢĂ LĂRGITĂ A COMITETULUI FEDERAL

Azi, la ora 10, va avea loc la sediul C.N.E.F.S. (etajul VIII) şedinţa lărgită a comitetului Federaţiei române de lupte, care va analiza activitatea din perioada 1 martie 1971—20 februarie 1972. Totodată, vor fi prezentate spre aprobare, calendarul competiţional intern şi internaţional şi bugetul F.R.L. pe 1972.

Miercuri se închide vînătoarea la raţe şi gîşte

Ministerul Economiei Forestiere şi Materialelor de Construcţii precum şi Asociaţia Generală a Vînătorilor şi Pescarilor Sportivi aduc la cunoştinţă că vînătoarea la gîşte, raţe şi alte păsări de baltă se închide miercuri 1 martie a.c. pe toate categoriile de fonduri de vînătoare.